

Sygn. akt I UK 23/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania J.Ś.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala wniosek pełnomocnika skarżącego o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 czerwca 2016 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację J.Ś. (wnioskodawca), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w B. z 25 stycznia 2016 r., VI U [...], oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. (organ rentowy) z 30 lipca 2015 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku, z uwagi na nieudowodnienie na dzień 1 stycznia 1999 r. 25-letniego ogólnego stażu okresów składkowych i nieskładkowych.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której pełnomocnik skarżącego dopatruje się w niedostrzeżeniu przez Sąd Apelacyjny naruszenia przepisów prawa w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, co spowodowało naruszenia gwarancji procesowych strony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Istota sporu sprowadza się do obowiązku wykazania na dzień 1 stycznia 1999 r. 25-letniego ogólnego staży składkowego i nieskładkowego, w celu uzyskania emerytury w obniżonym wieku, zgodnie z treścią art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna). Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, iż wnioskodawca urodził się 22 marca 1960 r. i na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał ogólny staż składkowy i nieskładkowy w wymiarze 22 lat 5 miesięcy i 4 dni. Pierwszy z okresów zaliczonej wnioskodawcy pracy rozpoczął się w dniu ukończenia przez wnioskodawcę 16 roku życia. By możliwe było wykazanie przez wnioskodawcę ogólnego 25-letniego stażu składkowego i nieskładkowego (na dzień 1 stycznia 1999 r.) wnioskodawca musiałby rozpocząć pracę w wieku lat 13. Byłoby to niezgodne z ówczesznie obowiązującymi przepisami, które dopuszczały pracę młodocianych od 15 roku życia (art. 5 ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. przedmiocie pracy młodocianych i kobiet, Dz.U. z 1924 r. Nr 65, poz. 636, a następnie do 1 stycznia 1975 r. - art. 190 k.p. w ówczesnym brzmieniu). W związku z powyższym skarżący, z uwagi na rok urodzenia, nie ma możliwości wykazania na dzień 1 stycznia 1999 r. ogólnego 25-letniego stażu składkowego i nieskładkowego.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika z urzędu o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z uwagi na sporządzenie skargi kasacyjnej w stanie faktycznym, który z oczywistych i wskazanych wyżej powodów nie uprawnia do formułowania zarzutów

objętych podstawami skargi, co oznacza sporządzenie skargi kasacyjnej sprzecznej z wymaganiami profesjonalizmu prawniczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 września 2017 r., II UK 524/16, niepubl., i powołane tam orzecznictwo).